

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 10Co/147/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216210046  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2216210046.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobcu: JUDr. M. X., nar. XX. Y. XXXX, bytom U. - D., Q. XXXX/XX, zastúpeného advokátom: JUDr. Zoroslav Kollár, Bratislava, Vajnorská 8/A, proti žalovaným: 1/ P. U., nar. X. H. XXXX, bytom Q. M., W. XXX, 2/ H. U., nar. X. J. XXXX, bytom Q. M., W. XXX, zastúpenému: JUDr. Peter Kubik, advokát, s.r.o., Dunajská Streda, Poľná cesta 966/9, IČO: 36 869 295, o zaplatenie 1.214,10 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 22. septembra 2017 č. k. 15C/207/2016-85 takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti o uložení povinnosti žalovanému 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 971,28 eur s úrokmi z omeškania a v časti náhrady trov konania vo vzťahu k žalovanému 2/ r u š í a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 971,28 eur spolu s úrokmi z omeškania. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100% s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 37 ods. 1, § 39, § 49a, § 100 ods. 1 a 2, § 101 (opakovane uvedený ako § 100 ods. 1 a 2), § 517 ods. 2, § 663, § 671 ods. 1 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z., § 470 ods. 1 a 2 CSP (Civilný sporový poriadok č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov). Vecne zdôvodnil uzavretou zmluvou o nájme dňa 26.10.2011 medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanými 1/, 2/ ako nájomcami (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bol nájom pozemku nachádzajúceho sa v k. ú. J. J., obec Q. M., okres Dunajská Streda, zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, parcela registra „C“, parc. č. 32, o výmere 599 m<sup>2</sup>, zastavané plochy a nádvoria, na ktorom je postavená stavba - rodinný dom s. č. XXX (ktorého užívateľmi sú žalovaní 1/, 2/). Podľa článku IV zmluvy bolo dohodnuté nájomné vo výške 50 eur mesačne, ktoré mali žalovaní 1/, 2/ platiť vopred, do 20. dňa príslušného mesiaca. V novembri 2012 bol žalovaným prístup k časti predmetného pozemku zamedzený plotom, čím došlo k obmedzeniu užívania jeho časti o výmere 274 m<sup>2</sup> (parcela č. 32/2; žalovaní 1/ a 2/ naďalej reálne užívali parcelu č. 32/1 o výmere 325 m<sup>2</sup>, na ktorej stojí rodinný dom v ich užívaní). Žalovaní 1/, 2/ nezaplatili nájomné za obdobie november 2012 - júl 2016 a v reakcii na predžalobnú výzvu žalobcu zo dňa 21.8.2015 uviedli, že po obmedzení prístupu prestali platiť nájomné z dôvodu neužívania celého pozemku a prejavili ochotu platiť nájomné za pozemok, ktorý v skutočnosti využívajú, žiadajúc o písomnú zmenu nájomnej zmluvy. Žalobca si v konaní uplatňoval voči žalovaným 1/, 2/ nezaplatené nájomné za užívanie len neoplotenej časti pozemku o výmere 325 m<sup>2</sup> (v pomernej výške zodpovedajúcej rozlohe tejto časti pozemku - 26,98 eur mesačne). Súd prvej inštancie nezistil existenciu ani jedného zo žalovaným 2/ tvrdených dôvodov neplatnosti zmluvy o nájme. Žalovaný 2/ tak neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k namietanej relatívnej neplatnosti zmluvy podľa § 49a O. z. pre omyl konajúcej osoby (žalovaného 2/), pretože z vykonaných dôkazov súd prvej inštancie vyvodil, že k takémuto

omylu nedošlo. Konštatoval, že konanie žalobcu, resp. jeho zástupcu, prostredníctvom ktorého dosiahol uzatvorenie zmluvy, ako aj samotná nájomná zmluva, na základe ktorej má aj žalovaný 2/ platiť nájomné za pozemok zastavaný rodinným domom, ku ktorému nemá vlastnícke právo, nie je v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ by tento rozpor mal byť vyvodенý z toho, že žalovaný 2/ nebol vlastníkom domu, tak táto skutočnosť nemá žiaden vplyv na to, že žalovaný 2/ ako užívateľ domu i pozemku (bez nutnosti byť súčasne aj vlastníkom domu) riadne uzavrel zmluvu o nájme pozemku (a nie domu). V konaní taktiež nebolo preukázané, že by zmluva bola so žalovaným 2/ uzavretá za účelom zabezpečenia jeho prístupu k stavbe podľa § 151o ods. 3 O. z. Takýto účel totiž nevyplýva z obsahu nájomnej zmluvy. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalovaného 2/, že zmluva sa stala neplatnou podľa § 37 O. z., keď žalobca v novembri 2012 pozemok oplotil a neumožnil jeho časť užívať nájomcom, čím de facto spôsobil zmenu zmluvy o nájme. Zmluva sa nestala neurčitou, nedošlo k zmene jej písomne dohodnutého znenia. Došlo však k faktickej udalosti, resp. konaním žalobcu bol vyvolaný stav, ktorý spôsobil, že nájomca nemohol prenajatú vec užívať v zmluvne dohodnutom rozsahu. Ide o faktickú vadu, ktorá celkom bránila realizácii užívacieho práva nájomcu v rozsahu oplotenej časti pozemku (porušenie zmluvných povinností zo strany prenajímateľa). Pretože nebol tvrdený, resp. preukázaný žiadny úkon alebo skutočnosť ohľadom zániku zmluvy, nezanikla ani povinnosť žalovaných 1/, 2/ platiť nájomné za tú časť pozemku, ktorú reálne naďalej užívali. Žalovaní 1/ a 2/ nezaplatili žalobcovi nájomné za obdobie júl 2013 - júl 2016, pričom žalobca si v konaní uplatnil voči žalovaným 1/ a 2/ nájomné za užívanie len neoplotenej časti pozemku, v pomernej výške zodpovedajúcej jeho rozlohe. Preto súd žalobe v tomto rozsahu vyhovel a v časti premlčaného nároku (nájomné splatné dňa 20.10.2012 až 21.06.2013) žalobu zamietol, pre dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovaným 2/. Žalovaní sa s platením nájomného dostali do omeškania, žalobcovi bol preto priznaný i úrok z omeškania. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých vznikol nárok na náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol úspešný v rozsahu 80% a žalovaní 1/, 2/ v rozsahu 20%. Pomer úspechu a neúspechu tak predstavoval vznik nároku žalobcu na náhradu trov konania v rozsahu 60%. Súčasne súd prvej inštancie uviedol, že žalobca vystupuje v tomto konaní, ako aj v zmluvnom vzťahu ako fyzická osoba, a preto sa môže dať v súlade s § 89 ods. 1 CSP zastúpiť advokátom, ktorého si sám zvolil. Trovy právneho zastúpenia žalobcu považoval súd prvej inštancie za opodstatnené s tým, že účelnosť jednotlivých úkonov bude skúmať a o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku v časti o uložení povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 971,28 eur s úrokmi z omeškania a v časti náhrady trov konania, podal včas odvolanie žalovaný 2/, navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby voči žalovanému 2/. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Stotožnil sa s rozhodnutím, že žalovaným sa nepodarilo uniesť dôkazné bremeno ohľadom neplatnosti nájomnej zmluvy v dôsledku omylu (§ 49a O.z.). Na druhej strane namietol, či konanie žalobcu nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca si prostredníctvom p. T. sám „vybral“ žalovaných na uzavretie zmluvy, zo všetkých užívateľov a vlastníkov rodinného domu. Naliehaniu žalobcu, v záujme zabezpečenia pokojného užívania rodinného domu stojaceho na pozemku žalobcu, sa žalovaní podrobili. I keď by pri tomto neboli uvedení do omylu, konanie žalobcu môže niesť znaky zneužitia práva. Žalobca vedel, že vzhľadom na vzdelanostnú úroveň vlastníkov rodinného domu, nevedel by dosiahnuť uzavretie nájomnej zmluvy. Svojím konaním žalobca spôsobil žalovanému ujmu tým, že musí platiť nájomné za pozemok, ktorý užíva v nepatrnnej miere a na ktorom stojí stavba, ku ktorej žalovaný 2/ nemá žiadne právo. Žalovaný 2/ nie je nespôsobilý na právne úkony, nemá doklad o svojich zdravotných ťažkostiach. Súd prvej inštancie sa však vlastnými zmyslami na pojednávaní mohol presvedčiť o ťažkostiach pri komunikácii s ním. Žalovaný 2/ sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadom absolútnej neplatnosti zmluvy, v dôsledku oplotenia časti prenajatého pozemku. Faktický úkon ohradenia časti pozemku bez toho, aby takýto úkon bol odzrkadlený v nájomnej zmluve, a bez toho, aby mal za následok vedomosť žalovaných o povinnosti platiť nájomné v nižšej výške, je spôsobilý vyvolať pochybnosť o ďalšej existencii nájomnej zmluvy, o rozsahu práva žalovaných užívať prenajaté nehnuteľností, ako aj o rozsahu ich povinností vyplývajúcich zo zmluvy. Takýto stav bol spôsobilý vyvolať neplatnosť zmluvy s poukazom na § 37 O. z. Žalovaných nenapadlo zmluvu jednostranným úkonom zrušiť. Zmluvu pokladá žalovaný 2/ za absolútne neplatnú v dôsledku jej neurčitosti, vyvolanej faktickým konaním žalobcu.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného 2/ nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2/ je dôvodné.

5. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predtým nadobudnutia jeho účinnosti.

6. V preskúmvanej veci založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo vyhovujúcej časti na právnom názore, že z dôvodu platne uzavretej nájomnej zmluvy (nezistiac skutočností vedúce k opaku, t. j. rozpor s dobrými mravmi, omyl a namietanú neplatnosť z dôvodu oplotenia časti pozemku) vznikla žalovaným 1/ a 2/ povinnosť platiť nájomné, ktorého sa žalobca domáhal dôvodne vo výške zodpovedajúcej výmere užívania pozemku po oplotení.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 26.10.2011 bola medzi žalobcom ako prenajímateľom a žalovanými 1/, 2/ (manželmi) ako nájomcami uzavretá nájomná zmluva (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bol nájom pozemku nachádzajúceho sa v k. ú. J. J., obec Q. M., okres Dunajská Streda, zapísaný v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, parcela registra „C“, parc. č. 32, o výmere 599 m<sup>2</sup>, zastavané plochy a nádvoria, na ktorom je postavená stavba - rodinný dom s. č. XXX (jeho užívateľmi sú žalovaní 1/, 2/). Podľa článku IV zmluvy medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté nájomné vo výške 50 eur mesačne, ktoré mali žalovaní 1/, 2/ platiť vopred vždy do 20. dňa príslušného mesiaca. V novembri 2012 bola žalovaným časť predmetného pozemku znepřístupnená plotom, čím došlo k obmedzeniu užívania jeho časti o výmere 274 m<sup>2</sup> (parc. č. 32/2; žalovaní 1/ a 2/ naďalej reálne užívali parc. č. 32/1 o výmere 325 m<sup>2</sup>, na ktorej je rodinný dom v ich užívaní). Žalovaní 1/, 2/ nezaplatili nájomné za obdobie november 2012 - júl 2016.

8. Z LV č. XXXX (k. ú. J. J., obec Q. M., okres Dunajská Streda) je zrejmé, že vlastníkom predmetného domu s. č. XXX postaveného na parc. č. 32 sú: Z. J. (B.2, podiel 1/20), U. F. (B.3, podiel 1/20), T. Y. (B.4, podiel 1/20), E. F. (B.5, podiel 1/20), K. F. (B.6, podiel 1/20), Z. F. (B.7, podiel 1/20), F. J. (B.8, podiel 1/20), A. F. (B.9, podiel 1/20), P. F. (B.10, podiel 1/20) - žalovaná 1/, P. F. (B.11, podiel 11/20) - žalovaná 1/.

9. Možno konštatovať, že nájomná zmluva v predmetnej veci bola uzavretá medzi žalobcom a žalovanou 1/, ktorá je spoluvlastníčkou stavby v podiele 12/20 a žalovaným 2/ ako jej manželom, ktorý však nie je spoluvlastníkom stavby stojacej na pozemku.

10. V prípade užívania cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom, je pasívne vecne legitimovaným skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, kedy k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom realizuje svoje vlastnícke právo. Z rovnakých dôvodov nie je podstatné ani to, či príp. komu prináša užívanie stavby zisk (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2019, sp. zn. 8 Cdo 186/2018).

11. Dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 24.2.2011 sp. zn. IV. ÚS 55/2011-19).

12. Inštitút neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi možno vnímať ako ďalší korektív zmluvnej autonómie. Nie je prípustné, aby právny poriadok zabezpečil vykonateľnosť právnych úkonov, ktoré sa priečia elementárnym hodnotám spoločnosti, a preto tieto zmluvy musia byť neplatné.

13. V zmysle vyššie citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 8 Cdo 186/2018) žalobca by mal nárok voči vlastníkom (spoluvlastníkom) stavby, no napriek uvedenému uzavrel nájomnú zmluvu len s jednou podielovou spoluvlastníčkou (žalovanou 1/) a jej manželom (žalovaným 2/), ktorý spoluvlastníkom stavby nie je (s ostávajúcimi ôsmimi spoluvlastníkmi nájomná zmluva uzavretá nebola). Namietaný rozpor s dobrými mravmi v tomto kontexte súd prvej inštancie vôbec

neskúmal, resp. nevyplýva to z odôvodnenia jeho rozsudku. Súd prvej inštancie konštatoval, že konanie žalobcu, ktorým dosiahol uzavretie zmluvy nebolo v rozpore s dobrými mravmi a rovnako tento rozpor nevidel ani v tom, že uzavrel nájomnú zmluvu so žalovaným 2/ aj keď vlastníkom stavby nie je. Ako je vyššie uvedené, rozpor s dobrými mravmi bolo potrebné posúdiť v širšom kontexte, teda z hľadiska skutočností namietaných žalovaným 2/ (kritériá výberu potencionálnych nájomcov, vedúce k uzavretiu zmluvy len s jednou z deviatich spoluvlastníkov stavby a jej manželom - nevlastníkom stavby).

14. Rovnako sa súd prvej inštancie nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou oplotenia pozemku vzhľadom na ustanovenie § 673 O. z., so zohľadnením všetkých okolností tohto prípadu, t. j. platenie nájomného žalovanými 1/ a 2/ len za časť pozemku po oplotení, ktorá však predstavuje zastavanú plochu stavbou, pričom táto stavba je vo vlastníctve viacerých osôb.

15. Podľa § 673 O. z. nájomca nie je povinný platiť nájomné, pokiaľ pre vady veci, ktoré nespôsobil, nemohol prenajatú vec užívať dohodnutým spôsobom alebo ak sa spôsob užívania nedohodol primerane povahe a určeniu veci.

16. Uzatvorenie nájomnej zmluvy má pre nájomcu význam práve preto, že mieni užívať prenajatú vec spôsobom, akým sa dohodne v nájomnej zmluve, prípadne spôsobom, ktorý je pre konkrétny predmet nájmu obvyklý. Je preto logické, že ak nájomca túto možnosť stratí, t. j. vec prestane byť spôsobilá plniť očakávania nájomcu, nebude nájomca povinný platiť nájomné. Právo nezaplatiť nájomné vzniká nájomcovi na základe zákona, hneď ako sa splnia predpoklady uvedené v § 673 O. z., a síce: a/ výskyt vady na predmete nájmu - či už faktickej alebo právnej, b/ vadu nespôsobil ani nájomca, ani osoby, ktorým nájomca umožnil k veci prístup podľa § 683 ods. 1 O. z., c/ v dôsledku vady veci podľa písmen a/ a b/ nemožnosť užívať predmet nájmu dohodnutým alebo obvyklým spôsobom (porov. Števíček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I., II. § 1 ? 880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 2337 s.).

17. V prípade, keď súd prvej inštancie považoval nájomnú zmluvu za platnú, mal posúdiť možnosť aplikácie § 673 O. z. so zreteľom na veľkosť pozemku zostávajúceho k užívaniu po oplotení, s prihliadnutím na rozsah zastavanej plochy z tejto zostávajúcej časti nehnuteľnosti.

18. Je potrebné zdôrazniť, že súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Účastníci konania (strany sporu) nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009).

19. Z dôvodu, že súd prvej inštancie uvedeným spôsobom nepostupoval, absentoval argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať (vo vzťahu k vyhovujúcej časti napadnutého rozhodnutia vo veci samej).

20. Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

21. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s

predmetom súdnej ochrany. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Iba takéto rozhodnutie je preskúmateľné a strane umožňuje poznať postup súdu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby strana sporu nemusela hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov.

22. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

23. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

24. Nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalobkyni, aby uskutočnila svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok vzhľadom na absenciu argumentačného základu, ktorý by odvolací súd mohol preskúmať, nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom (ktorý nenahrádza postup súdu prvej inštancie).

25. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o uložení povinnosti žalovanému 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 971,28 eur s úrokmi z omeškania a v časti trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre úplnosť sa uvádza, že v prípade žalovaných 1/, 2/ ide o samostatné procesné spoločenstvo, ktoré je v civilnom procese pravidlom. Pri solidárnych záväzkoch ide spravidla vždy o samostatné procesné spoločenstvo (tak ako v tomto prípade), porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 263 s. Vzhľadom na uvedené bol rozsudok súdu prvej inštancie zrušený len vo vzťahu k žalovanému 2/, t. j. odvolateľovi.

26. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude v intenciách záverov odvolacieho súdu doplniť argumentačný základ o posúdenie právneho nároku žalobcu podľa relevantnej a účinnej právnej úpravy z hľadiska okruhu všetkých rozhodujúcich skutočností, určených hypotézou dotknutých hmotnoprávných noriem (dôsledne aj z hľadiska ustanovení § 39 a § 673 O. z.).

27. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, postupovať v súlade s ustanoveniami CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Svoj právny záver odôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy a stranám sporu, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 193/06, III.ÚS 198/07).

28. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. Odvolací súd dáva do pozornosti súdu prvej inštancie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 7.8.2008 sp. zn. I. ÚS 234/08, uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30.9.2015 sp. zn. 6Co/410/2015 týkajúce sa procesnej situácie zastúpenia strany ako v danom prípade (zastúpenie samého seba).

29. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

30. Písomné vyhotovenie uznesenia vypracovala JUDr. Terézia Mecelová (sudca spravodajca).

## **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.